

de a magánszféráinkban is: ő fogta a kabátomat, én a dzsekijét, szabad kezünkkel erősen gesztikuláltunk. Nagyjából megismertük egymás családját és családfáját, kölcsönösen belátva, hogy a felmenőink is mind becsületes, igazmondó ősök voltak. Közben a tizenkét tálcskát egyenként megvizsgáltuk, kézből-kézbe vettük, letettük, fölveltük-kopogtattuk, hadonásztunk velük. S nem engedték el egymást egy pillanatra sem.

Majd egy újabb óra volt (közben több vevője el is ment, nem foglalkozott velük érdemben), mire megegyeztünk hetvenötben.... Kezet ráztunk, fizettem.

Alex arca kisimult, mosolygósra változott, majd bement a 'pult' mögé és kihozott még két tálcskát és a tizenkettőre rakta.

- Mi ez, Alex?

- Ajándék! Tibor, te vagy az első itt a piacon, aki embernek néz! Tudod, mi van itt? Jön valaki, kér, kiadom az árut, bedobja a pénzt, kiadom, odaadja - mint egy gép. De Te bearanyoztad a napomat, drága Tibor! (Laci - mondtam. - Jó, Laci... - mondta megengedően.) Ilyen jó vásárt eddig még itt csináltam!

Később – Laciként, s ismét edényügyben – újra közelharcot vívtunk az utolsó ötforintos engedményekért. Közben - nem szándékosan - valamilyen bibliai dologgal eltereltem a figyelmét, s óvatlanul kezet nyújtott, az ajánlatomra. Észrevette, mit tett, nagyon komoly lett:

- Ezt nem szabad! Ilyet ne csinálj még egyszer!

- Bocsáss meg, Alex, nem akartam – megérezve, hogy hibáztam - vissza az egész! Nem egyeztünk meg!

De ragaszkodott hozzá: - Nézd, már kezet nyújtottam, kész. De elterelted a figyelmemet. Ez nem volt tiszta dolog! Most megegyeztünk, de vigyázz! Legközelebb nagyon oda fogok figyelni!

Évek teltek el, benne egy hosszú szünettel, amikor sokáig nem találkozhattunk...

...Mostanában megint Tibornak hív.....

(zsgy. - 2022.feb.20.)

HABOS LÁSZLÓ

VERSEK

Ha már nem lesz...

Ha már nem lesz idő,
nem lesz út, se fájdalom,
rezgésemm rezgésedbe olvad.

Ha már nem lesz rezgés,
nem lesz súly a szavakon,
s befejeződik minden mondat.

***

Növekszem

Növekszem,
mint kemencében a kalács,
s nem fut éles gyalukés
görcsös gerendán,
megpihent az ács,
porba hulltak izzó szegrek,
lelkemben csend lángol,
s szél hord friss kalácsillatot,
de ha nem jössz ma értem,
a várakozás hamuvá éget.

***

Magányos zarándokúton

Feslett bakancsok kopogása
elzárt magányos zarándokúton,
az idő bilincsre verve vezekel
bűnösök közt áldott ártatlanokkal,
belső hangok őszinte imádságát
szögesdrót védi, a lenyugvó nap
cellafalra rótt strigulává fakul,
a csillagfényes éj halálfélelmet
s madárröptű álmat ébreszt,
életfogyos reflektorok konok
fénye torpedóként robban
tenyérmeleg vasrácsokra karcolt
fogadalmak fémszürke árkaiban.

***

Hinni akkor is

Hinni akarok, hinni akkor is,
ha a madarak nem dalolnak a tavasznak,
ha a virágok is hátat fordítanak a napnak,
ha nem zúgnak fel a harangok,
ha kardot ragadtak az angyalok,
ha egyedül állok a romtemplom közepén,
ha a gyávák kést döftek belém,
hirdetni akarom, hirdetni akkor is,
hogy a szeretet az győzedelmes,
hogy a halál nem végleges,
hogy a szeretet az végtelen,
hogy a Teremtőtől kaptam az életet,
hogy a szeretet az örök,
hogy várnak rám, s én hazajövök.

X-X-X-X